

sposobna za delo,“ je pristavil učitelj ter kazal na desno roko svojega bivšega učenca.

„Ali bi jo dal odrezati za tisoč rubljev?“ *) ga vpraša.

„Bog me obvaruj! Tudi za deset tisoč ne,“ je odgovoril mladi človek.

„A za koliko bi pa dal svoje bistro oči, ki tako jasno gledajo božji svet, ali pa svoj tanki sluh in svoje krepke noge?“ vpraša učitelj dalje.

„Za nobeno ceno,“ je odgovoril mladenič.

„No, kako vendar moreš tožiti sedaj, da si ubog, ko imaš toliko bogastva!“

Boječnost.

Ivan je slišal mnogo bajk o prikaznih in zato je bil jako boječ. Nikoli ni legel spat brez luči in se je bal, če bi moral biti sam v spalnici brez starejšega brata. Nekoč se je prigodilo, da je odšel starejši brat v mesto. Mati se ni ozirala na solze Ivanove, ampak ga je položila spat samega. Ko se je poslovila od njega, je ugasnila svečo, da se ne bi pripetila kaka nesreča z ognjem. Od strahu se je Ivan skrtil pod odejo in zavil z njo. Skoraj bi se bil zadušil pod odejo. Ko je le nekoliko pomolil glavo izpod odeje, da bi se nadihal svežega zraka, je zagledal na steni tanko belo podobo. Od strahu je začel Ivan silno kričati. Ko je prišla mati in zvedela, kaj se je zgodilo, se je pokazalo, da ni bila bela podoba nič drugega nego obrisača, ki je nanjo padal lunin svit. Ko je Ivan spoznal pravi vzrok svojemu strahu, ga je bilo sram in od tega časa ni več veroval na prikazni.

Veverica in volk.

Veverica je skakala od veje do veje in je padla na spečega volka. Volk je skočil in jo hotel požreti. Veverica je prosila: „Pusti me!“ Volk je rekel: „Dobro, pustim te, samo povej mi, zakaj ste veverice tako vesele. Meni je vedno dolgočasno, kadar pa zagledam vas, se vselej tam gori v vrhu igrate in skačete.“

Veverica je rekla: „Pusti me poprej na drevo, odtam ti povem, a tu se te bojim“. Volk jo je izpustil, veverica je zbežala na drevo in odtam rekla: „Tebi je zato dolgčas, ker si hudoben, tvoja hudobija žge srce. A me smo vesele zato, ker smo dobre in nikomur ne želimo zla.“

*) Rubelj = 3 K 81 h.

